

aandelig Vej at gøre dette, gennem Kirker, Stoler, Foreninger, Maadeholdsforeninger, Totalafholdsforeninger. Men da der er saadanne Bestræbelser oppe i vort Land, er det saa ikke vel Overvejelse værd for Lovgivningen at støtte dem. . . .” Efter dette vilde det daarligt kunne forsvares af en Arbejdsmand at stemme imod Brændevinsstaten, men, som jeg før udtalte, tror jeg næppe, den vil virke i denne Retning. Men det Forslag, vi her have for os, er jo heller ikke forelagt for at bekæmpe Drikkeriet, nej, det er et rent og stærkt Statte-lovsforslag; i den Belysning maa det ses, der ud fra maa det bedømmes og behandles, og derfor kan jeg som Arbejdsmand nok stemme mod Brændevinsstaten i den foreliggende Form, som jeg ogsaa agter at gøre. Jeg er ingen speciel Modstander af en Brændevinsstat og endnu mindre Modstander af en gennemgaaende Spiritusstat, tværtimod, men i den Form, hvorunder Brændevinsstaten her foreligger, og paa den Maade, hvorpaa den herefter vil komme til at virke, er jeg en bestemt Modstander deraf. Jeg er i det hele taget ikke nogen Tilhænger af indirekte Skatter og som en Folge deraf heller ikke af vor nuværende Toldlov eller af det Forslag, som den høje Regering her har fremsat, fordi det er en uretfærdig Maade at bestatte Befolkningen paa, idet baade vor nugældende Toldlov og ogsaa den forelagte i alt for høj en Grad vender med sin tunge Ende ned paa de Samsundsklasser, som have den mindste Bæreevne, som have daarligst Raad til at bære de Skatter, medens den vender opad med sin lette Ende mod de Samsundsklasser, som egentlig have den bærende Skatteevne. Derfor er det uretfærdigt, og naar vi saa skulle til at reformere vor Toldlov, er det netop paa disse Punkter, man skulde se at have Opmærksomheden henvendt, at disse Forhold kunne blive ændrede og regulerede. Nu er det sagt, at det kan være en meget god Omlægning, at man tager en Brændevinsstat som Kompensation over for Nødvendighedsartikler. Derved vil ogsaa den fattige Mand, som denne Skat særlig vil komme til at hvile paa, i det væsentlige gøre en grumme god Handel. Ja, det kan der ses paa med forestillende Øjne, men set paa det ud fra et finansielt Standpunkt, set paa Loven som en Statte-lov, er det ikke rigtigt. Nej, vi skulle først naa til, at den Uretfærdighed, som er til Stede i vor Toldlov, at Skattebyrden tynger haardest, hvor der er mindst Bæreevne, ændres saaledes, at den kan komme til at tynde der, hvor Bæreevnen er. Naar vi saa have naaet dertil, at vi have faaet en Omlægning, en Regulering, og vi kunne sige, at der er saa

omtrent Lighed og Retfærdighed til alle Sider, baade opad og nedad, saa kan det være paa Tiden, at vi tage en saadan Lov frem og sige til de Født: Nu er der Retfærdighed i Stattefordelingen, men her er nu en Lov; naar I ville tage Byrden af den, ville I i anden Retning saa Fordele, saa kan der være Rimelighed i at gøre den Handel; men som Sagerne nu staa, kan jeg ikke se andet, end at man kun vilde bøde paa en gammel Uretfærdighed ved at sætte en ny Uretfærdighed i Stedet, og det skulde vi dog nødig gøre, naar det kunde undgaaes. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) lignede forleden i et Foredrag Brændevinsstaten ved en kostbar Diamant, som, naar den blev lagt i Statskassen, i meget væsentlig Grad vilde forøge Statskassens Indtægter. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem; men Statskassen trænger jo slet ikke til denne Diamant eller den Slags Forøgelse i Øjeblikket; der er en rigtig god Status i Statskassen, og den gaar op ad Nar for Nar og er gaaet op ad i den sidste Tid, saa at det maa være et væsentligt Moment til, at vi ikke for Øjeblikket behøve at vedtage en saadan Stat. Saa er det sagt: ja, men der er saa mange Lovforslag fremme, der ville kræve store Beløb. Ja, det er ganske rigtigt. Det ærede Medlem, jeg sidst nævnte, nævnte, saa vidt jeg husker, syv eller maaske flere, det er jo rigtigt nok; men vi have ikke den mindste Garanti for, at disse Lovforslag ville blive til Love, og det er vel dog tidnok at tage Hatten af, naar man ser Manden. Der er ogsaa en anden Ting derved at bemærke, naar man vilde lægge en saadan Stat over i Statskassen og i saa væsentlig Grad forøge Statskassens Indtægter. Det er fristende for visse Folk at sidde inde med en fyldt Statskasse. Vi have tidligere haft store Beholdninger i vor Statskasse. I 1886 havde vi en Kassebeholdning af ca. 60 Millioner Kr. Hvorledes bleve de anvendte? De fik Ven at gaa paa; men de kom ikke derhen, hvor det store Flertal af Befolkningen havde ønsket, at de skulde hen, og vi ere jo slet ikke sikrede mod, at noget lignende kan gentage sig. Men det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds sagde videre i samme Forbindelse om Diamanten, at han anmodede Finansministeren om endelig at holde fast ved denne kostbare Diamant og ikke give den fra sig, inden der var Nødvendighed derfor, og inden Statskassen naaede dertil, at den virkelig trængte dertil. I denne Bemærkning er jeg ikke fuldt ud enig med det ærede Medlem. Det er ikke Finansministeren, der holder denne Diamant i sin